

Bé Hạt Tiêu

www.ttnv.org

Hạt Tiêu là một cậu bé lười biếng.

Sáng nào Hạt Tiêu cũng nghĩ: Hôm nay mình không muốn đi học.

Sáng nào ba của Hạt Tiêu cũng nói: Con phải đi học.
Hạt Tiêu cãi: Không đi học đâu có sao.

Hôm đó sáng thứ 6, Hạt Tiêu gọi mẹ:
Mẹ ơi, sao hôm nay giày con rộng thế này?

Mẹ của Hạt Tiêu nhìn chân
Hạt Tiêu rồi nói:
Ôi, sao chân Bé Hạt Tiêu bị
nhỏ đi vậy nhỉ??

Ba của Bé Hạt Tiêu nói:
Ôi, sao hôm nay Bé Hạt Tiêu
bị thấp đi vậy?

Đến Trường, các bạn cũng nhận ra:
Ôi, sao hôm nay bạn bị nhỏ đi vậy?

Đến giờ văn nghệ, khi bé Hạt Tiêu hát thì...

Bạn hát nhỏ
quá tôi không
nghe được.

Bạn thấp quá
tôi không thấy
được.

Bạn nhỏ quá
tôi không dám
hắt xì, sợ bạn
bay đi mất.

Bé Hạt Tiêu sợ
quá:
Ôi, tôi bị gì vậy?

Bạn nói:
Chúng ta đi hỏi
cô giáo nhé.

Cô giáo giải thích:
Trong đầu chúng ta có não. Não giúp
chúng ta học.

Vì Bé Hạt Tiêu không đi học nên não nhỏ dần.

Vì não nhỏ dần nên Bé Hạt Tiêu cũng nhỏ dần theo.

Bé Hạt Tiêu cãi:
Không đúng. Con không đi học
cũng đâu có sao.

Mấy hôm sau, Mẹ Bé Hạt Tiêu hốt hoảng:
Ôi, sao hôm nay con lại bé tí như vậy?

Mẹ nói: Con không còn đi vừa đôi giày nữa.

Mẹ nói: Con nhỏ bằng em bé, em của con rồi.
Vì chân con nhỏ quá nên con lấy đôi giày nâu
của em mà đi nhé.

Bé Hạt Tiêu sợ quá nên cậu bé la lớn:

Mẹ ơi, con muốn đi học. Con không muốn nào bị bé
lại. Con không muốn bé bằng hạt tiêu đâu.

Thế là mẹ chở Bé Hạt Tiêu đi học.
Càng học, Bé Hạt Tiêu càng lớn dần...
Và cuối cùng Bé Hạt Tiêu lớn bằng các bạn.

Nhờ đi học, Bé Hạt
Tiêu càng ngày càng
lớn, càng ngày càng
giỏi.

Từ đó, hễ ai mà nhỏ thì người ta nói là
“bé như hạt tiêu”.

Dùng nạo thường
xuyên để não không
bị bé lại nhé.

Bé Hạt Tiêu
HẾT